

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Handelingen 14, 22 en Romeinen 5, 3 - 5
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Gezang 120 : 1 – 3 (indien dit gezang te moeilijk is Gezang 158)**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Psalm 119 : 1 en 2**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : Handelingen 14 : 21 – 28 en Romeinen 5 : 1 - 11**
8. **Zingen : Psalm 68 : 2 en 10**
9. **Tekst : Handelingen 14 : 22 en Romeinen 5 : 3 - 5**
10. **Zingen : Psalm 23 : 1 en 2**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Lied 432 : 1 en 3**
13. **Zegen**

Middagdienst

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Gezang 158**
4. **Gebed om opening van Gods Woord**
5. **Schriftlezing : Handelingen 14 : 21 – 28 en Romeinen 5 : 1 - 11**
6. **Zingen : Psalm 68 : 2 en 10**
7. **Tekst : Handelingen 14 : 22 en Romeinen 5 : 3 - 5**
8. **Zingen : Psalm 23 : 1 en 2**
9. **Apostolische Geloofsbelijdenis**
10. **Zingen : Gezang 165**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Dienst van de offeranden**

13. Slotzang : Lied 432 : 1 en 3

14. Zegen

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Het is toch onvoorstelbaar als je nadenkt over wat de Heilige Geest in die eerste honderd jaar na de Hemelvaart van de Here Jezus tot stand heeft gebracht. Het evangelie verspreidde zich met een enorme vaart en vele mensen kwamen tot geloof in de Heer Jezus. Nu zou het kunnen dat iemand goed thuis is in de geschiedenis van de islam en er op zou willen wijzen hoe snel de islam zich heeft verspreid in zijn eerste honderd jaar. Maar bij die snelle verspreiding van beide godsdiensten in hun begintijd is er wel een heel belangrijk verschil. De islam werd namelijk verspreid door legers van aanhangers die eerst de mensen met wapens onderwierpen en vervolgens met zachte en soms ook met harde hand tot bekering dwongen. De islam zat aan de kant van de macht toen het het Midden-Oosten en Noord Afrika veroverde. Bekering tot de islam leverde voordeel op. Hoe anders was dat met het christendom. Wat leverde het op als je christen werd? Wat werden de apostelen er beter van? Ze kregen te maken met vervolging, gevangenschap, uitsluiting uit de synagogen. Ze kregen stokslagen en zweepslagen en een aanzienlijk deel van hen is een gewelddadige dood gestorven.

En volgens sommige moderne theologen zouden ze dat gedaan hebben voor een boodschap waarvan ze wisten dat het een leugen was. Want natuurlijk was Jezus niet opgestaan uit de dood, dat was alleen maar hun verbeelding. Waarom zou je lijden en sterven voor een leugen? Wat wint een mens daarmee? Toch helemaal niets.

Maar zij konden met een gerust hart de dood in de ogen kijken, want ze wisten dat de dood zijn kracht had verloren. Nemen we nu bijvoorbeeld de geschiedenis van vanmiddag uit de Handelingen van de apostelen. In vers 21 wordt verteld dat Paulus en Barnabas in Derbe het evangelie van de Heer Jezus verkondigden en er veel leerlingen maakten. En dat ze daarna keerden ze terug naar Lystra, Ikonium en Antiochië. Dat is overigens niet het grote Antiochië in het huidige Syrië, maar het Antiochië in het huidige Turkije. Dat staat er heel eenvoudig neergeschreven zonder enige emotie. Wat toch zeer opmerkelijk is als je leest wat er nog meer kort geleden in Ikonium en Lystra is gebeurd. In Lystra hadden ze meegemaakt dat Joden uit Antiochië en Ikonium de mensen in Lystra hadden omgepraat. Dit had er toe geleid dat de inwoners van die stad zich tegen Paulus hadden gekeerd en hem hadden gestenigd. Stenigen, jongens en meisjes, is dat de mensen je zo lang met stenen bekogelen dat je dood bent. Sterven is al

niet fijn en gestenigd worden is al helemaal geen fijne manier om te sterven. De mensen hadden vervolgens het lichaam van Paulus buiten de stad gegooid in de veronderstelling dat de aasdieren wel raad met zijn lijk zouden weten. Maar zijn leerlingen waren om zijn lichaam gaan staan en wat bleek? Paulus was niet dood. Dat was kortgeleden in Lystra gebeurd.

En nu gingen Paulus en Barnabas weer gewoon naar die stad terug. Zijn ze levensmoe zou je vragen. In een andere stad, genaamd Ikonium, wilden heidenen en Joden samen met hun leiders Paulus en Barnabas een pak rammel geven. Maar uit die stad waren ze net op tijd vertrokken. En nu gaan ze terug naar die steden, naar Lystra en Ikonium, waar zoveel mensen hen niet goed gezind zijn. Hen liever kwijt zijn dan rijk. Wat zouden jullie doen, jongens en meisjes? Zouden jullie teruggaan naar zulke plaatsen als je kon kiezen? Waarschijnlijk niet hè? Maar Paulus en Barnabas deden het wel.

Waarom? Omdat ze niet verder wilden leven? Nee, natuurlijk niet. Maar ze wilden die mensen uit die steden die net tot het geloof in de Here Jezus waren gekomen bemoedigen. Moed in spreken. En dat was wel nodig ook, want die mensen zouden ook met vervolging te maken krijgen, met pesterijen. En dat wilden ze natuurlijk liever niet en ze zouden daarom God mogelijk vaarwel zeggen..

En daarom zegt Paulus tegen de gelovigen dat ze niet verbaasd moeten zijn als ze moeten lijden voor de blijde boodschap van de Here Jezus. Want zo gaat het. Zo moet het gaan: 'dat wij pas na veel beproevingen het koninkrijk van God binnen kunnen gaan'. En er is reden om aan te nemen dat Paulus dit overal tegen de broeders en zusters vertelde. Want in 1 Tess. 3,3 en 4, schrijft hij dat Timotheüs de broeders en zusters in die stad moest sterken en aanmoedigen in hun geloof, zodat ze zich niet uit het veld zouden laten slaan door de tegenspoed die ze ondervinden. En dan schrijft Paulus: "Toen we bij u waren, hebben we u al gezegd dat ons tegenspoed te wachten stond; die is dan ook gekomen, zoals u ondervonden hebt." Lijden, moeiten, verdrukking. Ze horen bij het leven van een christen.

Het volgen van de Heer Jezus Christus is niet een luxe en comfortabele reis. Al wil daarmee niet gezegd zijn dat het een nare en vervelende reis is. Het is een reis die vreugde en voldoening geeft, ondanks de moeiten waar je mee te maken krijgt. Onze Heer Jezus Christus heeft niet voor niets over gezegd dat wie Hem wie volgen zijn kruis

op zich moet nemen. En een kruis is niet luxe en comfortabel. We gaan pas na veel beproevingen het koninkrijk van God binnen. Zo is het en niet anders.

Maar betekent dat dat het leven van een christen hier op aarde slechts een leven van en in ellende is? Dat het een kwestie is van je tijd hier op aarde uitzitten en er maar het beste van hopen? Nee, in geen geval. In Romeinen 5 schrijft Paulus over het fantastische wonder dat we als rechtvaardigen zijn aangenomen (vers 1). Wij liggen niet langer onder de toorn en woede van God. Wij hoeven niet langer bang te zijn dat God ons zal vernietigen. Nee, we hebben vrede met God. Zeker voor de christenen uit de heidenen moet dat een fantastische werkelijkheid zijn. Want de goden die ze vroeger gediend hadden, waren zo wispelturig geweest als wat. Ze konden van de een op de andere dag boos en vijandig zijn. Nooit wist je waar je aan toe was met die goden. Maar nu mogen ze leven in de wetenschap dat ze vrede hebben met God. Ze hebben vrede met God omdat ze in geloof hebben aanvaard dat Jezus Christus voor hun zonden gestorven is.

Bovendien hebben ze hoop voor een beter leven, een betere wereld. Ja, ze dragen de hoop in hun hart de heerlijkheid van God te mogen zien. Die verwachting dragen ze in hun hart met zich mee en dat geeft grote blijdschap. “Ooit zal ik God zien in al zijn grootheid, in al zijn liefde, in al zijn macht, in al zijn trouw. En ik zal niet bang hoeven te zijn. Want Hij heeft mij tot zijn kind aangenomen. Ik ben van Hem en Hij zorgt voor mij.” Dat is de vreugde die we in ons hart meedragen, omdat die werkelijkheid voor ons in het verschiet ligt. Heerlijke toekomstmuziek.

Maar, dat niet alleen, zegt Paulus. We prijzen ons ook nu al gelukkig, terwijl we nog te maken hebben met allerlei ellende. En nu doelt Paulus niet op ellende van vervolging. Want in de tijd dat Paulus deze brief schreef, leden ze in Rome nog niet onder vervolging. De vervolging van de christenen in Rome kwam pas later.

Paulus bedoelt hier het lijden mee waar we in deze wereld mee te maken hebben. Het lijden door ziekten, door armoede, onder onbegrip en conflicten, door eenzaamheid, door werkeloosheid, door een moeizaam huwelijk, door kinderloosheid en u kunt zelf vanuit uw eigen leven de lijst wel langer maken. Het leven lijkt, ondanks het werk van onze Heer Jezus Christus, onveranderd te blijven: een leven onderworpen aan al die ellende.

Maar toch is dat niet waar. Op zich verandert de ellende niet, maar wat er wel verandert voor een christen is de houding die hij onder deze ellende heeft. En waarom verandert zijn houding dan? Omdat hij weet dat zijn lijden maar geen zinloos lijden is. Hij weet dat zijn lijden hem wat oplevert. En laten we de dingen hier wel precies benoemen. Een christen is niet blij met het lijden zelf en hoeft het lijden niet te verheerlijken. Hij zegt niet: "Laat mij maar lekker lijden." Veel christenen verlieten Jeruzalem toen daar na de steniging van Stefanus de vervolging losbarstte. Lijden blijft lijden en gaat met pijn en verdriet gepaard. We zijn niet gelukkig *om* het lijden, maar we kunnen wel gelukkig zijn *in* het lijden. Maar hoe dan?

Omdat we weten dat ons lijden niet zinloos is. En wat is dan de zin? Lijden leidt tot volharding. Tot volharding in het geloof. Het leidt ertoe dat ons geloof meer en meer een echt geloof wordt. Tijden worstel je misschien met de vraag naar het waarom. Waarom hebben we geen kinderen van de Here gekregen? Waarom heeft mijn kind de Here de rug toegekeerd? Waarom lukt het me niet om werk te vinden? Waarom moet ik al zo lang ziek zijn? Waarom heb ik een homoseksuele geaardheid? Zoveel vragen. Zoveel strijd. Maar als die vragen mogen uitdoven in het geloof dat God in zijn genade zijn weg met ons gaat als een trouw en liefdevol Vader, dan is dat zo bevrijdend. Als je in God leert te geloven, niet omdat Hij doet wat jij wil, maar omdat je gelooft in zijn liefde en zijn beloften, dan kun je zoveel beter met je lijden omgaan. Dan kun je dus zelfs gelukkig zijn in het lijden. Gaat dat van de een op de andere dag? Nee, zeker niet. Nog niet zo lang geleden sprak ik nog met een zuster uit een andere gemeente. Bij die zuster was een jaar geleden borstkanker geconstateerd en moest daarvoor behandeld worden. In januari van dit jaar werd hun zoon van 16 jaar getroffen door een hersenbloeding en een maand lang hebben ze moeten leven met de dreiging dat ze hem zouden verliezen. Nadat de jongen uit het ziekenhuis mocht en het herstel zich echt inzette, werd de vader getroffen door een hartinfarct. Inmiddels gaat het met iedereen een heel stuk beter. Al blijven alle drie wel min of meer patiënt. Maar nu de grootste zorgen voorbij zijn, komt er meer ruimte voor de vragen. Ook voor de vragen naar het waarom. En dat is begrijpelijk. Heel begrijpelijk. Waarom krijgt zo'n gezin slag op slag? Heeft God dan geen medelijden? En deze broeders en zusters zullen tijd nodig hebben om weer echt rust te vinden in de Here. Ze moeten opnieuw vertrouwen krijgen in zijn leiding en zorg. Dat gaat niet van de een op de andere dag. Maar wanneer ze hun

oog gericht houden op Jezus Christus, die voor ons gestorven is toen wij nog vijanden waren van God, dan zal het vertrouwen in de liefde van de Here terugkeren. Dan zal hun geloof er een stuk groter zijn geworden dan voor die tijd. Dan dragen ze de ervaring mee, dat God voor je zorgt ook al begrijp je er helemaal niet meer van. Dat God nabij is en zorgt, ook al zie je op dat moment niet hoe.

Zo leidt ellende tot volharing. En volharding leidt op zijn beurt tot betrouwbaarheid. Want wat wordt een mens een betrouwbaar kind van God als hij door deze moeiten heen de Here heeft leren vasthouden. En wat is dat ook een vreugde voor de Here. Dat Hij ziet dat zijn kinderen vast staan in het geloof. En deze betrouwbaarheid leidt tot hoop. Hij leidt tot de heerlijke verwachting dat God álles wat Hij beloofd heeft waar zal maken. En als christen wordt je zo ook zelf tot een teken van hoop. De rust en het vertrouwen die een christen in zijn moeite en ellende heeft, kunnen een ander tot verwondering brengen. Hoe het mogelijk is dat je je lijden zo kunt dragen en er rustig onder kunt blijven? In tijden van vervolging is deze rust van degenen die terecht gesteld werden voor velen de eerste aanzet geweest om zich te gaan verdiepen in het geheim van het christelijk geloof en in Christus

En waarom kun je er nu zeker van zijn dat God zijn beloften waar maakt en we een nieuwe toekomst mogen verwachten, waarin we de heerlijkheid van God mogen zien? Die zekerheid ligt in het feit dat we nu als iets van die heerlijkheid van God mogen ervaren. Zoals Paulus dat zegt in vers 5: “Deze hoop zal niet worden beschaamd, omdat Gods liefde in ons hart is uitgegoten door de Heilige Geest, die ons gegeven is.”

Het gaat hier niet om de naastenliefde waartoe we als kinderen van God geroepen zijn. Nee, het gaat hier om de liefde van God. Gods liefde is in uw en mijn hart uitgegoten door de Heilige Geest. De Heilige Geest die ons gegeven is. En nu zit u mogelijk te denken: “Nou daar heb ik nog niet veel van ervaren. Van die liefde van God die in mij is uitgestort. Want dat zou ik wel geweten hebben als dat zou zijn gebeurd.” Maar dan zou ik u willen vragen: “Maar wat viert u dan als u het Heilig Avondmaal viert?” Dat is toch de liefde van God waardoor God uw zonden heeft vergeven om het bloed van Jezus Christus? Dat is toch de liefde van God die u ervan verzekerde dat Hij voor u een plaats in zijn Koninkrijk heeft gereserveerd? Dat is toch de liefde van God die zijn eigen Geest in u doet wonen, waardoor u in Hem gelooft en deze rijkdom kunt aannemen?

Gods liefde is in uw en mijn hart uitgestort. En we zijn als kerk in de vorige eeuw misschien wel eens te angstig geweest voor gevoelens en durven we daarom niet zo goed naar ons hart te kijken. Want ja, dat is toch ook maar een zondig hart. Maar zo krampachtig hoeven we toch echt niet met ons hart om te geven. Luister naar Gods stem die u in uw hart toespreekt, roept en uitnodigt en telkens weer zijn liefde aan te nemen. Heel eenvoudig. Omdat het zijn vreugde is het u te schenken. Omdat het zijn eer is om u te redden. Luister naar die stem van Gods liefde in uw hart. Hij roept en nodigt u uit. Kom toch tot Mij die vermoeid en belast zijn. In zal u rust en vrede geven. Ook al moet u nog lijden en verdrukking ervaren. Ik ben met u een nieuwe weg ingeslagen. Een heerlijke weg die u in mijn Koninkrijk bent, waar u van al die ellende die u hier nog ervaart verlost zult zijn. Hou vol, heb hoop en luister naar de stem van mijn liefde. De liefde die Ik in uw hart heb uitgestort.

Amen